USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **F. O.**, týkající se nejasného podání žalobce ze dne 14. 11. 2017,

takto:

I. Podání žalobce ze dne 14. 11. 2017 **se odmítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o podání ze dne 14. 11. 2017.

Odůvodnění:

I.

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 15. 11. 2017 podání žalobce ze dne 14. 11. 2017. V něm žalobce uváděl, že se jedná o žalobu podle § 98 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve věci záporného kompetenčního sporu, jehož účastníkem je dle § 98 odst. 3 písm. c) téhož zákona *„i Krajský soud v Brně a ČSSZ, která je věcně příslušná vydat rozhodnutí k nově tvrzeným skutečnostem v zápočtu doby důchodového pojištění dle § 106 zák. 155/95sb. a zák. 87/91sb. na základě nedoručené a odfláklé rehabilitace Rt 615/90 v plném rozsahu (...)*“. Dále k tomuto podání přiložil dopis, který obdržel od Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, a konstatoval, že *„další postup stanoví § 74 s. ř. s.“*.

II.

[2] Usnesením ze dne 28. 11. 2017, č. j. Na 340/2017 – 5, Nejvyšší správní soud vyzval žalobce k odstranění vad podání tak, že uvede, čeho se jeho podání týká, proti komu směřuje a co žalobce navrhuje.

[3] Nejvyšší správní soud v předmětném usnesení žalobci vysvětlil, že jeho podání nemůže projednat ve formě, v jaké jej předložil. Upozornil, že není zřejmé, čeho se žalobce domáhá, proti komu a v jaké věci směřuje, ani z jakého důvodu tak činí.

[4] Dále zdejší soud podrobně rozebral, že pokud by se mělo jednat o záporný kompetenční spor, o němž má rozhodovat Nejvyšší správní soud, lze takové řízení vyvolat jen v zákonem vymezených případech (§ 97 odst. 1 s. ř. s.), přičemž kompetenční spor se může týkat pouze konkrétní věci, resp. konkrétního řízení před správním orgánem.

Zároveň vyjmenoval jednotlivé druhy možných kompetenčních sporů podle posledně uvedeného ustanovení a konstatoval, že je vyloučeno, aby stranou namítaného kompetenčního sporu byl soud ve správním soudnictví (Krajský soud v Brně). Stejně tak podle § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s. není Nejvyšší správní soud příslušný posuzovat jakékoliv kompetenční spory mezi správními orgány, ale pouze mezi ústředními správními úřady navzájem. Žalovaným správním orgánem tak nemůže být ani Česká správa sociálního zabezpečení, která není ústředním správním orgánem podle zvláštního zákona (jak plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. Komp 5/2009 – 5). Kromě toho záporný kompetenční spor se musí vázat ke konkrétní věci, kdy správní orgán popírá svou pravomoc o věci vést řízení a rozhodovat a tvrdí, že tato pravomoc náleží jinému správnímu orgánu, přičemž tento druhý správní orgán svou pravomoc rovněž popírá. Nejvyšší správní soud proto upozornil žalobce, že musí jednoznačně označit věc, v níž má být rozhodováno (je vedeno řízení, případně by mělo být zahájeno), a v níž spor vznikl, pokud tvrdí, že v nějaké jeho věci existuje záporný kompetenční spor mezi dvěma správními orgány.

[5] Jelikož Nejvyšší správní soud již opakovaně rozhodoval spory žalobce, který se domáhal vydání nového rozhodnutí ve věci žádosti o starobní důchod z roku 1995, neboť požadoval zohlednit jako novou skutečnost usnesení Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou sp. zn. Rt 615/90, týkající se soudní rehabilitace (viz rozsudky ze dne 12. 11. 2014, č. j. 8 Ads 31/2014 – 39, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 5 Ads 63/2014 – 20), upozornil nyní žalobce, že pokud podáním ze dne 14. 11. 2017 ve věci údajného záporného kompetenčního sporu sleduje stejný cíl jako v odkazovaných věcech, požadovaného výsledku tímto způsobem nelze v žádném případě dosáhnout. Správní orgány i Nejvyšší správní soud žalobce opakovaně poučily, jakým způsobem může dosáhnout vydání rozhodnutí ve věci starobního důchodu se započtením doby v emigraci, a podrobně vysvětlily, že o žádosti z roku 1995 bylo již pravomocně rozhodnuto a Česká správa sociálního zabezpečení ani Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR nejsou v tvrzených věcech nečinné. Doporučil žalobci, aby postupoval podle poučení, kterého se mu dostalo.

[6] Nejvyšší správní soud žalobce dále vyzval k odstranění rozporu v obsahu podání ze dne 14. 11. 2017, když na jedné straně uváděl, že podává žalobu ve věci záporného kompetenčního sporu a na druhé straně přiložil dopis Ministerstva práce a sociálních věcí ČR z listopadu 2017 a uvedl, že *„další postup stanoví § 74 s. ř. s.“*. Citované ustanovení se týká postupu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Není tudíž zřejmé, zda je podání ze dne 14. 11. 2017 žalobou podle § 97 a násl. s. ř. s. o kompetenčním sporu či žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, kdy žalovaným rozhodnutím by mělo být přiložené sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Vyjasnění této otázky je podstatné i z hlediska věcné příslušnosti soudu, neboť kompetenční spory podle příslušných ustanovení s. ř. s. řeší Nejvyšší správní soud (§ 97 odst. 4 s. ř. s.), zatímco o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu rozhoduje místně příslušný krajský soud (§ 7 odst. 1 s. ř. s.).

III.

[7] Žalobce reagoval na shora popsanou výzvu Nejvyššího správního soudu podáním ze dne 11. 12. 2017, v němž tvrdí, že formuloval kompetenční spor podle § 133 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle svrchovanosti zákona a neporušitelnosti přirozených práv a doložil to podvodnými výroky ústředního správního orgánu, znovu napadeného v další příloze ze dne 20. 11. 2017 (jedná se o trestní oznámení na úřední osobu Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ohledně

způsobu, jakým vyřídila žalobcovo podání z listopadu 2017 - dopisem, který žalobce přiložil k nyní posuzovanému podání ze dne 14. 11. 2017). Žalobce se domnívá, že Nejvyšší správní soud odkázal na případy, kterými se již v souvislosti s žádostí o starobní důchod z roku 1995 zabýval, aby se soudkyně zpravodajka mohla z rozhodování nyní podané žaloby vyloučit a nemusela se věcí zabývat. Požaduje *„z moci svědomí“*, aby Nejvyšší správní soud nařídil České správě sociálního zabezpečení *„započíst celou dobu exilů jako odpracovanou dobu pojištění“* a současně vyslovil nicotnost všech předchozích rozhodnutí i bez návrhu. Odmítá vysvětlování, poučování a výzvy, neboť je považuje za kontinuitu zvyklostí a zločinů komunismu a státní soudní totality. Svou situaci považuje za záporný kompetenční spor, o kterém musí být rozhodnuto z moci úřední a soudní. Odkazuje na § 178 odst. 2 a 94 odst. 1 správního řádu. Požaduje nápravu zločinů justice.

IV.

[8] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného konstatuje, že žalobce neodstranil vady podání, jak byl vyzván usnesením ze dne 28. 11. 2017. Neuvedl jasně, o jakou žalobu se jedná, nevymezil dostatečně v souladu se zákonem případný kompetenční spor ani věc, v níž měl vzniknout. Neodstranil ani výše zmíněné rozpory ve svém podání, kdy nebylo zřejmé, zda jde o žalobu ve věci kompetenčního sporu podle § 97 a násl. s. ř. s., či o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Vady svého podání tudíž neodstranil a je zřejmé, že tak ani učinit nehodlá, neboť výslovně uvedl, že odmítá vysvětlování, poučování a výzvy, které mu byly adresovány.

[9] Z podání ze dne 11. 12. 2017 se rovněž podává, že žalobce se opět snaží domoci, aby Česká správa sociálního zabezpečení či Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR z moci úřední v přezkumném řízení dle § 94 odst. 1 věty prvé správního řádu rozhodly o jeho žádosti o starobní důchod z roku 1995 tak, že zohlední rozhodnutí o rehabilitaci a započtou dobu v emigraci jako dobu pojištění. Údajnou nečinnost správních orgánů považuje na záporný kompetenční spor. Nejvyšší správní soud již ve shora odkazovaných rozsudcích ze dne 12. 11. 2014, č. j. 8 Ads 31/2014 – 39, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 5 Ads 63/2014 – 20, posoudil, že správní orgány nejsou nečinné, že o žádosti z roku 1995 bylo již pravomocně rozhodnuto a žalobce se nemůže domáhat zahájení přezkumného řízení podle správního řádu pro uplynutí lhůty. Pokud mají správní orgány rozhodovat ve věci nároku žalobce na starobní důchod se zohledněním doby v emigraci, musí si žalobce nejdříve podat žádost k příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, o které poté může být rozhodováno. Již v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 5 Ads 63/2014 - 20, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jelikož tu tedy není žádná žádost, o které by příslušelo žalované rozhodovat, nelze ani hovořit o tom, že by žalovaná byla nečinná (to ostatně stěžovateli sdělil již krajský soud). Naopak z obsahu správního spisu vyplývá, že příslušné orgány sociálního zabezpečení opakovaně vybízely či žádaly stěžovatele o spolupráci ve věci, zejména aby se dostavil na okresní správu sociálního zabezpečení dle místa svého trvalého bydliště, kde s ním bude žádost sepsána, resp. bude moci své požadavky vyjasnit, aby bylo možné ve věci řádně rozhodnout (např. přípis žalované ze dne 3. 9. 2012, č. 380 511 419; ze dne 1. 10. 2012, č. 380 511 419; ze dne 9. 11. 2009, č. 380 511 419; přípis Okresní správy sociálního zabezpečení Hodonín ze dne 19. 10. 2009, č. j. 47006/120/4005/2009/MN). S ohledem na uvedené není namístě údiv stěžovatele, že krajský soud hovoří o tom, že relevantní žádost neexistuje, a přesto z žádosti ze dne 27. 12. 1995 cituje. Existenci žádosti ze dne 27. 12. 1995, které vyhovovala požadavkům zákona č. 582/1991 Sb., krajský soud ani žalovaná nepopíraly; řízení o této žádosti však, jak již bylo opakovaně uvedeno, bylo pravomocně skončeno, a tato žádost nemá žádnou přímou souvislost s podáním ze*

dne 23. 8. 2012, které „žádostí“ ve smyslu § 81 odst. 1 ve spojení s § 82 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. není.“

[10] V podání ze dne 11. 12. 2017 žalobce netvrdí, že by poté, co se mu v citovaném rozsudku poučení, jakým způsobem má dále postupovat, dostalo, tak učinil a řádnou žádost podal a ani že by se sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí, které ke svému podání ze dne 14. 11. 2017 připojil, týkalo případně navazujícího řízení na jím nově podanou řádnou žádost ve smyslu uvedeného závěru soudu v citovaném rozsudku.

[11] Ani v případném kompetenčním sporu dle § 133 odst. 3 a 4 správního řádu, pokud by skutečně takový spor vznikl, a to se v daném případě nestalo, by Nejvyšší správní soud nemohl rozhodnout tak, jak žalobce požaduje. Výsledkem řízení o kompetenčním sporu je pouze určení správního orgánu, který je příslušný věc projednat a rozhodnout. Nelze zároveň přikázat, jakým způsobem má být věc rozhodnuta, jak žalobce nárokuje. Kromě toho bylo již vysvětleno, že údajná nečinnost správních orgánů není záporným kompetenčním sporem podle § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť ten vzniká v případě, že se ústřední správní orgány (kterým podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. Komp 5/2009 – 5, není Česká správa sociálního zabezpečení), přou, který z nich má konkrétní věc rozhodovat, a oba se domnívají, že to není ani jeden z nich. Taková situace ovšem v daném případě nenastala, oba uvedené správní orgány se v právním hodnocení dané věci shodují a neodkazují žalobce vzájemně jeden na druhý z důvodu, že by popíraly věcnou příslušnost rozhodnout. Toliko trvají na tom, že nemohou rozhodnout z moci úřední postupem, který žalobce navrhuje.

[12] Jelikož tedy žalobce neodstranil vady podání ze dne 14. 11. 2017, jak byl vyzván, Nejvyšší správní soud toto podání odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. v souladu s poučením, kterého se žalobci dostalo. I pokud by žalobce postavil najisto, že se jedná o žalobu ve věci kompetenčního sporu, musela by být odmítnuta podle § 99 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se v daném případě o kompetenční spor nejedná (jak bylo výše uvedeno).

[13] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože návrh žalobce byl odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. ledna 2018

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu